

THE TASTE OF THE MEAT

In the beginning he was Christopher Bellew. By the time he was at college he had become Chris Bellew. Later, in the Bohemian crowd of San Francisco, he was called Kit Bellew. And in the end he was known by no other name than Smoke Bellew. And this history of the evolution of his name is the history of his evolution. Nor would it have happened had he not had a fond mother and an iron uncle, and had he not received a letter from Gillet Bellamy.

"I have just seen a copy of *The Billow*," Gillet wrote from Paris. "Of course O'Hara will succeed with it. But he's missing some tricks." Here followed details in the improvement of the budding society weekly. "Go down and see him. Let him think they're your own suggestions. Don't let him know they're from me. If you do, he'll make me Paris correspondent, which I can't afford, because I'm getting real money for my stuff from the big magazines. Above all, don't forget to make him fire that dub who's doing the musical and art criticism. Another thing. San Francisco has always had a literature of her own. But she hasn't any now. Tell him to kick around and get some gink to turn out a live serial, and to put into it the real romance and glamour and colour of San Francisco."

And down to the office of *The Billow* went Kit Bellew faithfully to instruct. O'Hara listened. O'Hara debated. O'Hara agreed. O'Hara fired the dub who wrote criticisms. Further, O'Hara had a way with him—the very way that was feared by Gillet in distant Paris. When O'Hara wanted anything, no friend could deny him. He was sweetly and compellingly irresistible. Before Kit Bellew could escape from the office, he had become an associate editor, had

A HÚS ÍZE

Eredetileg Christopher Bellew-nak hívták. Az iskolában Chris Bellew lett. Később a San Franciscó-i bohémvilágban Kit Bellew volt a neve. A végén pedig mindenki csak Felhő Bellew-nak ismerte. Neve változásainak ez a története egyben sorsa változásainak története is. Mindez másképp fordul, ha édesanyja nem oly gyengéd, s nagybátyja nem oly vasakarátú ember, s ha nem kap egy levelet Párizsból, Gillet Bellamytól.

„Épp az imént volt a kezemben a *Hullámverés* egy példánya – írta Gillet. – O’Harának természetesen sikere lesz vele. De néhány jó ötletre még szüksége van.” Itt részletes tanácsok következtek a bimbózó irodalmi hetilap felvirágoztatására. „Menj és keresd fel. Hadd higgye, hogy ezek a te javaslataid, és nehogy megmondd neki, hogy az enyéme. Ha megtudja, akkor megtesz párizsi tudósítójának, amit nem engedhetek meg magamnak. A nagy magazinnoktól készpénzt kapok a dolgaimért. És legfőképpen pedig rúgasd ki vele azt a kétbalkezes frátert, aki a zenei és művészeti rovatot vezeti. Más. San Franciscónak mindig megvolt a saját, külön irodalma. Most nincs semmi. Mondd meg neki, hogy nézzen körül, és kerítsen valakit, aki képes arra, hogy összehozzon egy épkézláb folytatásos regényt, és bele tudja adni a hely igazi színeit, báját, romantikáját.”

És bement Kit Bellew a *Hullámverés* szerkesztőségébe. O’Hara figyelt. O’Hara vitatkozott. O’Hara egyetértett. O’Hara kirúgta a kétbalkezes frátert, aki a kritikai rovatot vezette. És aztán pontosan az történt, amitől Gillet a távoli Párizsban rettegett. Ha O’Hara akart valamit, egy barátja sem tudott nemet mondani. Megnyerő, követelőző és ellenállhatatlan volt. Még mielőtt megszökhetett volna, társszerkesztő lett Kit Bellew, beleegyezett, hogy minden

agreed to write weekly columns of criticism till some decent pen was found, and had pledged himself to write a weekly instalment of ten thousand words on the San Francisco serial—and all this without pay. *The Billow* wasn't paying yet, O'Hara explained; and just as convincingly had he exposted that there was only one man in San Francisco capable of writing the serial and that man Kit Bellew.

"Oh, Lord, I'm the gink!" Kit had groaned to himself afterward on the narrow stairway.

And thereat had begun his servitude to O'Hara and the insatiable columns of *The Billow*. Week after week he held down an office chair, stood off creditors, wrangled with printers, and turned out twenty-five thousand words of all sorts. Nor did his labours lighten. *The Billow* was ambitious. It went in for illustration. The processes were expensive. It never had any money to pay Kit Bellew, and by the same token it was unable to pay for any additions to the office staff. Luckily for Kit, he had his own income. Yet he was always broke, for *The Billow*, in perennial distress, absorbed his cash as well as his brains. There were the illustrators, who periodically refused to illustrate, the printers, who periodically refused to print, and the office-boy, who frequently refused to officiate. At such times O'Hara looked at Kit, and Kit did the rest.

When the steamship *Excelsior* arrived from Alaska, bringing the news of the Klondike strike that set the country mad, Kit made a purely frivolous proposition.

"Look here, O'Hara," he said. "This gold rush is going to be big—the days of '49 over again. Suppose I cover it for *The Billow*? I'll pay my own expenses."

O'Hara shook his head.

héten megír néhány hasábnyi kritikát, addig, amíg nem találnak erre valami rendes tollnokot, kötelezte magát, hogy heti tízezer szót ír San Franciscóról – mindezt fizetés nélkül. Ugyanis a *Hullámverés* még nem jövedelmez, magyarázta O'Hara; és éppen ilyen meggyőzően bizonygatta azt is, hogy egyetlenegy ember van San Franciscóban, aki meg tudja írni a folytatásos regényt, és hogy ez az ember Kit Bellew.

„Ó, uramisten, hát ebben benne vagyok!” – kesergett magában Kit a szűk lépcsőházban.

Imigyen kezdődött Kit rabszolgasága O'Haránál és a kielégíthetetlen étvágyú *Hullámverés*nél. Hétről hétre beleült egy szerkesztőségi székbe, hitegette a hitelezőket, pörölt a nyomdászokkal, és összeírt vagy huszonötezer szót a legkülönbözőbb témákról. És a munkája nem lett könnyebb. A *Hullámverés* nagyratörő volt. Ráment az illusztrációkra. És a nyomda költséges volt. Sosem volt pénze, hogy Kit Bellew-nak fizessen, és ugyanez okból nem tudott alkalmazni több munkatársat sem. Szerencsére Kitnek volt egy kis jövedelme. Mégsem volt soha egy vasa sem, ugyanis a *Hullámverés* állandó szorultságában felemésztette nemcsak az agyát, de minden készpénzét is. Itt voltak az illusztrátorok, akik olykor-olykor megtagadták, hogy illusztráljanak; a nyomdászok, akik olykor-olykor megtagadták, hogy nyomtassanak, és a kifutófiú, aki állandóan megtagadta, hogy kifusson. Ilyenkor O'Hara Kitre nézett, és a többi már Kit dolga volt.

Amikor júliusban Alaszkából befutott az Excelsior gőzös, és meghozta a híreket a nagy klondike-i telérleletről, amely felbolygatta az egész országot, Kit könnyelmű ajánlatot tett.

– Ide figyelj, O'Hara – mondta. – Ez az aranyláz is lesz akkora, mint a múltkori 49-ben. Mi lenne, ha elmennék és tudósítanám róla a *Hullámverést*? A költségeimet magam fedezem.

O'Hara a fejét rázta.

“Can’t spare you from the office, Kit. Then there’s that serial. Besides, I saw Jackson not an hour ago. He’s starting for the Klondike to-morrow, and he’s agreed to send a weekly letter and photos. I wouldn’t let him get away till he promised. And the beauty of it is, that it doesn’t cost us anything.”

The next Kit heard of the Klondike was when he dropped into the club that afternoon, and, in an alcove off the library, encountered his uncle.

“Hello, avuncular relative,” Kit greeted, sliding into a leather chair and spreading out his legs. “Won’t you join me?”

“What’s the matter with you?” the other demanded. “You’re pale. You’re a wreck.”

Kit’s only answer was a groan.

“I’ll have the pleasure of burying you, I can see that.”

John Bellew came of the old hard and hardy stock that had crossed the plains by ox-team in the fifties, and in him was this same hardness and the hardness of a childhood spent in the conquering of a new land.

“You’re not living right, Christopher. I’m ashamed of you.”

“Primrose path, eh?” Kit chuckled.

The older man shrugged his shoulders.

“Shake not your gory locks at me, avuncular. I wish it were the primrose path. But that’s all cut out. I have no time.”

“Then what in—?”

“Overwork.”

John Bellew laughed harshly and incredulously.

“Overwork!” was the sneer. “You never earned a cent in your life.”

“You bet I have—only I never got it. I’m earning five hundred a week right now, and doing four men’s work.”

– Nem tudlak nélkülözni a szerkesztőségben, Kit. Mellesleg, még nincs egy órája sem, hogy Jacksonnal találkoztam. Holnap indul Klondike-ba, hajlandó nekünk minden héten egy levelet küldeni, fotókkal. Nem engedtem el, amíg meg nem ígérte. És az egészben az a legszebb, hogy nekünk semmibe sem fog kerülni.

Legközelebb akkor hallott Kit Klondike felől, amikor aznap délután beugrott a klubjába, ahol a könyvtár egyik benyílójában a nagybátyjába botlott.

– Helló, agg rokon – üdvözölte Kit, miközben belehupant egy bőrfotelbe, és kinyújtózta lábait. – Leülhetek?

– Valami bajod van? – kérdezte a másik. – Sápadt vagy. Kész roncs vagy.

Kit csak sóhajtott.

– Lesz részem abban az örömben, hogy eltemethetlek. Már látom.

John Bellew azok közül a kemény és szívós férfiak közül való volt, akik az ötvenes években ökrös fogaton szelték át a síkságokat; megvolt benne keménységük, az új föld meghódításában töltött gyermekkor keménysége.

– Nem élsz helyesen, Christopher. Szégyellem magam miattad.

– A züllés útja, mi? – vigyorodott el Kit.

Az idős férfi vállat vont.

– Ne rázd őszbe csavarodott tincseid, agg bácsikám. Bárcsak a züllés útja lenne. De erről szó sincs. Nincs időm.

– Hát akkor meg mi a...?

– Túlhajtott munka.

John Bellew harsányan és hitetlenkedve felnevetett.

– Túlhajtott murka?! Életedben egy centet nem kerestél még.

– De még mennyire hogy kerestem, csak sosem kaptam meg. Most is heti ötszázat keresek, és négy helyett dolgozom.